

Полета и горы ся зеленѣють
 Градины пълны сѣ съ цвѣтя прѣсны
 Шумтятъ долове, птицы сладко пѣють;
 Честиты, весели сѣ бѣли дни!

А азъ не съмь честитъ като напрѣди
 Изгубихъ прѣжнѣ-тъ ся тишинѣ,
 И миръ, и сѣвъ и умъ ми ся повреди
 За мене е все мракъ и тъмнина.

Крѣвь-та у срѣдце ми е възвлѣнѣла,
 И умъ ми е заплеснѣть, занесенъ;
 Лице и очи ми сѣ потъмнѣли
 А и азъ замаянъ съмь и прѣнесенъ!

Съ пріятели вече не ся събирамъ
 Не ще ми ся никакъ да хоратъ;
 У разговоры сладость не намирамъ,
 Утѣхъ имамъ азъ у самотъ.

Пріятели! ако не сте лѣжали
 Отъ тѣхъ болкъ — неможете разбра,
 Ако несте никакъ въ любовь впадали
 За тозъ тегло какъ да Вы увѣрѣ? —

Откакъ видѣхъ азъ оно лице красно
 Откакъ свѣтна възъ менъ оназъ звѣзда
 Оттогава ми е на свѣтъ все тѣсно
 Оттогава съмь въ мжкѣ и бѣдѣ!
